

AUTORS DESLOCALITZATS

“Avui un filòsof és com una flor”

Filòsofs, poetes, artistes, estoics i psicòlegs també signen per Sant Jordi

TONI VALL
BARCELONA

“La filosofia va néixer com a art de carer”, ja fa temps que sento Marina Garcés com ho explica. M’agrada la seva apologia de l’encontre de les idees, de l’espai de discussió i de pensament com a gran símbol de civilització. Té, doncs, tot el sentit del món concebre Sant Jordi com a màxima depuració del sentit cívic, de l’expressivitat magmàtica de la cultura. La filosofia, lluny d’allunyar-se de la gent, s’hi acosta. Garcés signa exemplars del seu *Filosofia inacabada*. ¿Els filòsofs també signen per Sant Jordi? I tant! I el ritme del canell no és pas menyspreable. No tot comença i s’acaba amb els guardons canònics, els supervendes i la novel·la premiada. Hi ha també una bona corrua d’autors que caminen en carreteres paral·leles, obliques, que no pas perdudes ni desubicades. Sant Jordi per a ells també és una festa.

“Sóc un estoic, no em queixo mai”, em confessa Josep Maria Es-

quirol, que signa *La resistència íntima*. “Intento que les dedicatòries transmetin sensació d’acolliment, que tingui molt a veure amb l’experiència de la lectura del llibre”. “Avui un filòsof és com una flor”, em diu la noia de premsa de Quaderns Crema que l’acompanya. Sensacional definició. Es nota que la gent afina avui la seva vena poètica: “Què és més suau: la rosa o la teva pell?”, li pregunta un pare a la seva filla just quan estic arribant a saludar el gran Pere Gimferrer. Casa de meravella amb la conversa que vull tenir amb l’autor de *Marinejant* i *El castell de la puresa*. “¿Com és que només signa durant una hora?”, li pregunto. “Això és inexacte. He arribat dotze minuts abans!”, corregeix. Feia trenta-tres anys que no signava per Sant Jordi. Ho va fer amb *Fortuny* l’any 1983 a la llibreria Catalònia juntament amb Montserrat Roig i Isabel-Clara Simó i des de llavors mai més. Minucios i precis espren així la seva memòria.

El psicòleg Xavier Guix, que encara reconeixen pel duet Guix i Murga de *Trespics i repicó*, m’explica que és tradició que a la tarda a la parada d’Alibri s’hi reuneixin tots els del seu ram amb novetat editori-

Marina Garcés, la filòsofa més citada del moment, també signava el seu llibre.

MARC ROVIRA

al al mercat. Un aquellarre de psicòlegs em sembla una gran idea. De moment, a mig matí hi coincideixen dos artistes tan mítics com Pau Riba i Albert Pla, a qui no li costa detectar un cert nerviosisme en les meves preguntes dubitatives: “Quan estiguis inspirat truca’m, que tinc ganes de veure-ho. Promet ser tot un espectacle”. També hi és el frare Valentí Serra de Manresa amb els seus manuals d’hortalisses. Em

parla de l’herba de Sant Jordi, un tranquil·litzant infal·libre, i de com és de bo conrear en dia de lluna plena com avui. M’ho apunto.

Esclar que, si puc escollir, em quedo amb la conversa que caço al vol entre Claudio Magris i Romà Gubern, que passegen distesament. El segon li està relatant el mite d’Andròmaca i el monstre marí. Mitologia, filosofia, història. Sant Jordi no s’acaba mai. —

Jonasson, Safier, Brooks... autors de milions de firmes

T.V.
BARCELONA

Jonas Jonasson porta una immensa camisa groga, ampla i fresca. Li havien dit que avui plouria i segurament no es va preocupar gaire. Viu tot l’any a l’illa sueca de Gotland, amb temperatures generosament sota zero. No se’l veu gens desubicat. Ha venut tretze milions de llibres, Sant Jordi no l’espanta. Ha sigut dues vegades l’autor estranger més llegit i *L’assassí que va somiar amb un lloc al cel* té números per quedar ben col·locat al rànquing d’aquest any. Parlar amb ell és sentir-lo glossar moltíssimes lectures fetes, i si li preguntes quin escriptor espanyol és el seu preferit et respon

amb un crit molt decidit: “Cela!” La seva primera parada és la FNAC, on també hi ha Patrick Ness fent tàndem amb J.A. Bayona, que ha dirigit la versió cinematogràfica del seu preciós *Un monstre ve a veure’m*. Ness m’explica que és el seu primer Sant Jordi però que ha vingut moltes vegades a Barcelona: “Parlar amb els periodistes és divertit, però estic molt impacient per trobar-me amb els lectors”. Missatge rebut. Els toca signar prop de David Safier, somrient i expansiu: el seu *Más maldito karma* és una mirada descreguda a les estrelles de Hollywood. Ell i Bayona tindran tema de conversa.

El més experimentat de tots els escriptors estrangers que avui deambulen pel centre de Barcelona és sens dubte Ben Brooks. És el seu

El suec Jonas Jonasson ensenyant-li la seva dedicatòria a un petit lector. CRISTINA CALDERER

quart Sant Jordi i la seva novel·la anterior, *Lolito*, la va escriure en part durant una de les seves visites: “Estava sempre estirat al llit, bevent cervesa i mirant documentals a YouTube”, va explicar en una entrevista que se’m va quedar incrustada a la memòria. Me’l trobo a l’stand d’Alibri conversant amb Alicia Kopf i Miqui Otero. Està fent una pausa en les signatures d’*Hurra*, i quan veu que apunto en una llibreta m’agafa el boli i es dibuixa una ratlla al palmell de la mà: “El ritme de firmes és lent, però tu escriu que en porto milions, ok?” Kopf li pregunta com s’ho fa per escriure tant i ell li respon que no té gaire mèrit perquè no fa res més en tot el dia. Avui és diferent. Milions de signatures requereixen el seu temps. —